

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
GIUSEPPE TESAURO

23 päivänä helmikuuta 1995 *

1. Tässä oikeudenkäynnissä on kyse sisäiseen jalostukseen liittyvään tullijärjestelmään liittyvistä säännöksistä ja erityisesti niistä säännöksistä, jotka koskevat jalostettujen tavaroiden asettamista tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen tämän järjestelmän päättävänä menettelyinä.

Ennakkoratkaisukysymykset koskevat sisäisestä jalostusmenettelystä 16 päivänä heinäkuuta 1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1999/85¹ (jäljempänä perusasetus) 18 artiklan 2 kohdan d alakohdan ja 18 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan tulkintaa; tässä menettelyssä tavaroiden siirtäminen sisäisestä jalostusmenettelystä tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistusmenettelyyn edellyttää toimivaltaisen viranomaisen lupaa. Bundesfinanzhof pyytää yhteisöjen tuomioistuinta lausumaan tämän luvan ulottuvuudesta voidakseen ratkaista, pitääkö tai voidaanko yhteisön säännösten nojalla tähän lupaan liittää määrällisiä rajoituksia.

2. Pääasiassa on kyse Temic Telefonken Microelectronic GmbH:n (jäljempänä Temic), saksalaisen elektronisia komponentteja maahan tuovan ja valmistavan yrityksen,

ja Hauptzollamt Heilbronnin (tullivirasto) välisestä riita-asiasta. Viimeksi mainittu oli myöntänyt Temicille tammikuussa 1991 luvan Kaukoidästä peräisin olevien mittamattomien mikropiirien sisäiseen jalostukseen suspendoimismenettelyllä. Temic jalostaa nämä tuotteet kokeilla (mittauksilla), joissa tunnistetaan ja erotetaan toisistaan toimivat ja vialliset virtapiirit. Toimivat virtapiirit (jäljempänä A-tavarat) on yleensä tarkoitettu jälleenvietäviksi yhteisön tullialueen ulkopuolelle. Temic haki ja sai elokuussa 1991 luvan tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen voidakseen ottaa talteen viallisissa virtapiireissä (jäljempänä B-tavarat) olevat jalometallit. Hauptzollamt myönsi tämän luvan kuitenkin vain sille osalle B-tavaroita, joka vastasi suhteellisesti maasta vietyjen A-tavaroiden määrää. Temic on nostanut kanteen tätä rajoitusta vastaan ja vetoaa oikeuteen saada poikkeuslupa määrällisistä rajoituksista.

Oikeudelliset seikat

3. Pääasiaan liittyviin, yhteisön tullikoodek-sin² voimaantuloa edeltäviin tosiseikkoihin

* Alkuperäinen kieli: italia.
1 — EYVL L 188, s. 1

2 — Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1).

sovelletaan perusasetusta, sellaisena kuin sitä on muutettu 24 päivänä marraskuuta 1986 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3677/86³ (jäljempänä täydentävä asetus), jossa säädetään tietyistä perusasetuksen soveltamismääräyksistä, samoin kuin muista perusasetuksen soveltamismääräyksistä 26 päivänä kesäkuuta 1991 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 2228/91⁴ (jäljempänä soveltamisasetus).

4. Perusasetuksen 1 artiklan 3 kohdan i alakohdan mukaisesti jalostetut tuotteet ovat kaikkia jalostustoimenpiteillä tuotettuja tuotteita, ja täydentävän asetuksen 1 artiklan 2 ja 3 kohdassa ja soveltamisasetuksen 1 artiklan 2 ja 3 kohdassa täsmennetään, että jalostetut tuotteet jaetaan pääasiallisiin tuotteisiin, joiden tuottamiseksi sisäinen jalostusmenettely on sallittu, ja toissijaisiin tuotteisiin, eli muihin kuin pääasiallisiin jalostettuihin tuotteisiin, ja myös toissijaiset tuotteet ”saadaan välttämättä jalostustoimenpiteiden tuloksena”.^{**}

Perusasetuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaisesti sisäisessä jalostusmenettelyssä voidaan erityisellä luvalla toteuttaa yhteisön tullialueella yksi tai useampia jalostustoimenpiteitä a) yhteisön ulkopuolelta peräisin oleviin tavariin, jotka on tarkoitettu jälleenvietyiksi yhteisön tullialueen ulkopuolelle jalostettuina tuotteina perimättä näistä tavaroista tuontitullia (suspendoimisjärjestelmä) ja b) vapaaseen liikkeeseen luovutettuihin tavariin, palauttamalla tullimaksut tai peruuttamalla näille määrätty tuontimaksut sen jälkeen kun ne on jälleenviety yhteisön tullialueen ulkopuolelle jalostettuina tuotteina (tullinpalausjärjestelmä).

Jalostustoimenpiteisiin, sellaisina kuin ne on määritelty perusasetuksen 1 artiklan 3 kohdan h alakohdassa, katsotaan kuuluvan tavaroiden käsittely⁵, valmistus ja korjaaminen, samoin kuin tiettyjen erityisten tavaroiden käyttäminen; nämä toimenpiteet tekevät mahdolliseksi tai helpottavat jalostettujen tuotteiden tuottamista ja niiden on tarkoitettu poistuvan käytön aikana. Lisäksi perusasetuksen 6 artiklan 3 kohdan b alakohdan ja soveltamisasetuksen 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti jalostustoimenpiteitä voivat olla myös ”tavariin yhteisön tullivarastoja ja vapaa-alueita koskevien säännösten perusteella tehdyt tavalliset käsittelyt”.

^{**} — Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

⁵ — Perusasetuksen ranskankielisessä versiossa on painovirhe: sanan ”livraison” (hankinta, luovutus) tilalla kuuluisi olla sana ”ouvrage” (käsittely), niin kuin saman asetuksen muissa kieliversioissa, samoin kuin voimassa olevassa yhteisön tullikoodeksin ranskankielisessä versiossa.

³ — EYVL L 351, s. 1

⁴ — EYVL L 210, s. 1

Näiden säännösten⁶ mukaisesti jalostukseen voivat kuulua ”kaikki menettelyyn asetettuihin tavaroihin kohdistetut käsin tai muuten suoritettut toimenpiteet, joiden tarkoituksena on varmistaa tavaroiden säilyttäminen, parantaa niiden ulkoasua tai markkinaalautaa tai valmistaa niiden jakelua tai jälleenmyyntiä”.

5. Perusasetuksen 18 artiklassa säädetään sisäisen jalostusmenettelyn päättämisestä. Jalostettujen tuotteiden jälleenviennin lisäksi (18 artiklan 1 kohta) siinä on säädetty muista päättämismenettelyistä, kuten jalostettujen tuotteiden asettamisesta tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen (18 artiklan 2 kohdan d alakohta). Tämän viimeksi mainitun menettelyn päättäminen edellyttää tulliviranomaisen antamaa lupaa; tulliviranomainen ”myöntää tämän luvan, jos se on olosuhteiden vuoksi perusteltua” (18 artiklan 3 kohta).

Perusasetuksen 20 artiklan sisältyy periaate, jonka mukaan kun tullivelka syntyy, suuruus määritetään tuontitavaroille asetetun veron perusteella ajankohtana, jona tavaroiden asettamista sisäiseen jalostusmenettelyyn kos-

keva ilmoitus vastaanotetaan. Tätä periaatetta lieventävät kuitenkin useat poikkeukset, joista voidaan mainita seuraavat: a) jalostetuista tuotteista peritään niihin sovellettavia tullimaksuja, kun nämä tuotteet luovutetaan vapaaseen liikkeeseen ja kun ne ovat mukana erityisen menettelyn mukaisesti laaditussa luettelossa,⁷ mutta ainoastaan ”siltä osin kuin ne vastaavat suhteellisesti niiden maasta vietyjen jalostettujen tuotteiden osuutta, joita ei ole mainitussa luettelossa” (21 artiklan 1 kohdan a alakohtan ensimmäinen luettelukohta);⁸ b) kyseessä olevaan järjestelmään soveltuvien määräysten mukaisten tullimaksujen periminen jalostetuista tuotteista, jotka on asetettu muuhun tullijärjestelmään (21 artiklan 1 kohdan b alakohta).⁹

6. Lisäksi on syytä mainita tiettyjä, tämän järjestelmän perustavia, asetuksissa olevia säännöksiä, siltä osin kuin niitä voidaan soveltaa tavaroihin, jotka on siirretty tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen.¹⁰ Tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen sovellettavan säännösten mukaisesti on mahdollista jalostaa yhteisön tullialueella yhteisön alueen ulkopuolelta peräisin olevia

6 — Ks. mm. tullivarastoista 25 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2503/88 (EYVL L 225, s. 1) 18 artiklan 1 kohta; tullivarastoista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2503/88 soveltamisesta 30 päivänä heinäkuuta 1990 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2561/90 (EYVL L 246, s. 1) 34 artiklan 1 kohta ja liite IV; vapaa-alueista ja vapaavarastoista 25 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2504/88 8 artiklan a alakohta (EYVL L 225, s. 8) ja vapaa-alueista ja vapaavarastoista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2504/88 soveltamisesta annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2562/90 20 artiklan 1 kohta (EYVL L 246, s. 33).

7 — Tämä perusasetuksen 31 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetyn erityisen menettelyn mukaisesti laadittu luettelo on täydentävän asetuksen liitteessä VII; sekä luettelon nykyisestä versiosta että säännöksen tarkoituksesta seuraa, että kyseessä ovat lähinnä toissijaiset jalostetut tuotteet.

8 — Kuitenkin luvansaaja voi pyytää, että näistä tuotteista peritään tullia 20 artiklan mukaisesti, jos tämä osoittautuu edullisemmaksi.

9 — Käsiteltävänä olevassa tapauksessa on kyse alaviitteessä 10 mainituista asetuksista.

10 — Ks. erityisesti tavaroiden tullivalvonnassa tapahtuvan valmistuksen ennen vapaaseen liikkeeseen luovuttamista mahdollistavasta menettelystä 26 päivänä syyskuuta 1983 annettu neuvoston asetukset (ETY) N:o 2763/83 (EYVL L 272, s. 1) ja 17 päivänä syyskuuta 1984 annettu komission asetukset (ETY) N:o 3548/84, joka asettaa eräitä ehtoja asetuksen (ETY) N:o 2763/83 soveltamiseksi, joka sallii tavaran jalostuksen tullivalvonnassa ennen vapaaseen liikkeeseen laskemista (EYVL L 331, s. 5).

tavaroita ilman että niistä peritään tullimaksuja; jalostuksesta saadut tuotteet voidaan sen jälkeen luovuttaa vapaaseen liikkeeseen ja niistä peritään niihin soveltuvia tullimaksuja.

Tämän vuoksi on syytä tarkastella, onko Temicille asetettu määrällinen rajoitus välttämätön edellä esittämiäni yhteisön säännösten oikean tulkinnan mukaisesti tai onko se toissijaisesti yhteisön oikeuden mukaan sallittu. Mielestäni on tarkoituksenmukaista tarkastella kaikkia kolmea kysymystä yhdessä.

Ennakkoratkaisukysymykset

7. Bundesfinanzhofin esittämässä ennakkoratkaisukysymyksissä pyritään selvittämään, onko yhteisön oikeuden mukaista, että Hauptzollamtin Temicille elokuussa 1991 myöntämää lupaa B-tavaroiden asettamiseksi tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen rajoitetaan jälleenvietyjen A-tavaroiden määrän perusteella.

8. Sisäisen jalostusmenettelyn säätämisen tarkoituksena oli korjata sellainen epätasapaino, joka voi kolmansista maista peräisin olevista raaka-aineista perittävien tullimaksujen ja muiden kauppapoliittisten toimenpiteiden vuoksi vaikuttaa yrityksiin, jotka vievät tavaroita yhteisön ulkopuolelle. Tässä menettelyssä sallitaan sellaisten tavaroiden, joita on tarkoitus valmistaa ja jotka aiotaan jälleenviedä, maahantuonnin vapauttaminen tullimaksuista tai tullimaksujen palauttaminen.

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pyytää yhteisöjen tuomioistuinta erityisesti täsmentämään seuraavat seikat: a) onko perusasetuksen 18 artiklan 2 kohdan d alakohtaa ja 18 artiklan 3 kohdan ensimmäistä alakohtaa tulkittava siten, että lupaan, joka on myönnetty tavaroiden tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen menettelyn päättämiseksi, voidaan liittää määrällinen rajoitus; b) onko ilmaisua ”olosuhteiden vuoksi perusteltua” (18 artiklan 3 kohta) tulkittava siten, että lupaa on ehdottomasti rajoitettava suhteessa jälleenvietyjen tuotteiden määrään (perusasetuksen 21 artiklan 1 kohdan a alakohtaan mukaisesti); c) onko tämälupaprosessi rajoitus yhteisön oikeuden mukaan sallittu, vaikkei siitä ole määrätty ehdottomasti.

Kyseessä oleva menettely on siis suunniteltu ja yleisesti käytetty silloin kun valmistus tapahtuu raaka-aineista yhteisön tullialueella, ja nämä tavarat jälleenviedään sitten (tai niihin kohdistetaan joku muu sallittu tullitoimenpide) pääasiallisina jalostettuina tuotteina. Näille viimeksi mainituille on yleensä luonteenomaista alkuperäistä suurempi kaupallinen arvo, ja ne ovat jalostamisen jälkeen myöhemmässä ja edistyneemmässä (joskus lopullisessa) valmistusvaiheessa. Niiden suurempi arvo on suora seuraus tavaroiden

jalostamisessa tapahtuneesta fyysisestä valmistamisesta. Yleensä jalostamisesta seuraa taloudelliselta arvoltaan vähäisiä jäännöksiä tai päästöjä; kyseessä ovat tällöin toissijaiset jalostetut tuotteet, jotka voidaan luovuttaa vapaaseen liikkeeseen, jolloin niistä on maksettava jätteistä perittävä tullimaksu, mikä on lähes aina kannattavampaa kuin jälleenvienti.

ainoastaan tunnistetaan (jo) toimivat komponentit (A-tavarat) (jo) viallisista komponenteista (B-tavarat). Tämän menettelyn tuloksena ei synny päästöjä, eikä B-tavaroita pitäisi oikeastaan katsoa päästöiksi, koska ne eivät ole seurausta jalostuksesta, vaikka ne tunnistetaankin jalostuksen avulla.

Tyypillisessä tapauksessa tätä järjestelmää käytetään silloin, kun raaka-ainetta käsitellään eri toimintojen (kuten käsittelyn, valmistuksen, korjaamisen ym.) avulla, ja siitä valmistetaan tuote, jonka kaupallinen arvo on kasvanut (pääasiallinen jalostettu tuote) ja samalla saadaan jäännöksiä tai päästöjä (toissijaiset jalostetut tuotteet). Kuitenkin molempien tuotteiden ryhmät sisältyvät yleensä jalostettavaan raaka-aineeseen.¹¹

Osapuolet eivät ole kuitenkaan riittäneet sitä, että Temic on asettanut virtapiirit sisäiseen jalostusmenettelyyn, ja komissio on vahvistanut sen. Edellä mainittujen perusasetuksen 6 artiklan 3 kohdan b alakohtaan ja soveltamisasetuksen 25 artiklan 1 kohdan b alakohtaan perustuvan laajan tulkinnan mukaan on syytä katsoa, että tavaroihin kohdistettu koe on jalostustoimenpide, joka koskee "tavanomaista käsittelyä" tai tavaroihin kohdistettua "toimenpidettä", tarkoituksena "valmistaa niiden jakelua tai jälleennyyntiä".

9. Käsiteltävänä oleva tapaus näyttää kuitenkin poikkeavan edellä esitetystä esimerkistä. Siinä tuote, jota on tarkoitus jalostaa, on alkuperämaassa jo koottu elektroninen komponentti; jalostaminen tapahtuu kokeella (ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuinten tekemän päätöksen mukaan mittauksella), johon ei liity mitään tuotteen muuttamista tai fyysistä valmistamista. Kokeella

Tästä seuraa, että jos kokeen katsotaan olevan jalostustoimenpide, tämän toimenpiteen tuloksena saadaan kaksi tuotteiden luokkaa: käyttökelpoiset tuotteet (A-tavarat), jotka ovat pääasiallisia jalostettuja tuotteita, ja vialliset tuotteet (B-tavarat), jotka ovat toissijaisia jalostettuja tuotteita.

11 — Ks. esimerkiksi edellä mainittu täydentävän asetuksen liitteessä VII oleva toissijaisten jalostettujen tuotteiden luettelo, jossa on 138 otsaketta.

10. Tarkastelen nyt tämän tapauksen kannalta olennaista kysymystä perusasetuksen 18 artiklassa säädetyn luvan määritelmästä.

Tässä säännöksessä säädetään, että sisäisen jalostuksen päättäminen asettamalla jalostetut tuotteet tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen edellyttää toimivaltaisen viranomaisen myöntämää erityistä lupaa. Siinä täsmennetään, että lupa myönnetään, ”jos se on olosuhteiden vuoksi perusteltua”.

11. On kuitenkin selvää, että tähän säännökseen ei sisälly tulliviranomaisen velvollisuutta myöntää lupa ainoastaan jälleenvietyjä tavaroita suhteellisesti vastaavalle osalle tavaroita. Siinä ei myöskään säädetä nimenomaisesti, että viranomaisella olisi tällainen mahdollisuus.

Saman artiklan 3 kohdan viimeisen lauseen äärimmäisen laajassa muotoilussa (lupa myönnetään ”jos se on olosuhteiden vuoksi perusteltua”) on kyse luvan myöntämisen edellytyksistä, mutta siinä ei nimenomaisesti velvoiteta eikä sallita määrällisten rajoitusten liittämistä määrätyn kriteerin perusteella. Näyttäisi siltä, että ainakaan vaadittujen edellytysten täytyessä lupaan ei tulisi sisältyä ehtoja.

12. Nimenomaisen säännöksen puuttuessa on aluksi selvítettävä, mitkä ovat nämä edellytykset. On toisin sanoen selvítettävä, mitkä ovat ne olosuhteet, jotka toimivaltaisen viranomaisen on todettava voidakseen myöntää luvan.

Mielestäni nämä olosuhteet ovat samat kuin yleensä edellytetään tavaroiden asettamiselta tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen eli asetuksen N:o 2763/83 4 artiklan mukaisesti.¹² Kyseessä ovat yksilölliset ja aineelliset edellytykset, joiden tarkoituksena on välttää, ettei menettelyn soveltamisesta aiheudu luvansaajalle kohtuutonta etua, joka voisi haitata kilpailevia jalostettujen tavaroiden yhteisössä toimivia valmistajia tai yhteisön rahataloutta. Nämä edellytykset on myös täytettävä, jotta lupahakemus voitaisiin käsitellä, kun tavarat, joille lupaa on pyydetty, on aikaisemmin asetettu sisäiseen jalostusmenettelyyn.

Kun nämä edellytykset täyttyvät, näyttää luvan myöntäminen mielestäni perustellulta. Olisi mahdotonta hyväksyä, että luvan myöntävällä viranomaisella olisi vapaa harkintavalta. Luvanhakijat saattaisivat joutua syrjityiksi, mikä olisi sekä järjestelmän

¹² — Mainittu edellä alaviiteessä 10.

tarkoituksen että toiminnan ja yhteisön erään perustavimman oikeusperiaatteen vastaista.

13. Koska lupa myönnetään, kun siihen liittyvät edellytykset täyttyvät, ja lupaa ei myönnetä, kun nämä edellytykset eivät täyty, ei voida hyväksyä sellaista ratkaisua, että luvan myöntävällä viranomaisella olisi mahdollisuus liittää lupaan määrällisiä rajoituksia.

Mielestäni tällaiseen tulokseen ei voida tulla tulkinnan kautta eikä varsinkaan tulkitsemalla systemaattisesti perusasetuksen 18 artiklaa 21 artiklan a alakohdan kanssa. Vaikka tähän säännökseen sisältyy määräys siitä, että jälleenvietyjen jalostettujen tavaroiden määrän on oltava suhteessa tullialueelle jäävien jalostettujen tavaroiden määrän kanssa, on siinä kyse aivan eri asiasta (joka selittää säännöksen tarkoituksen), eli tullivelan suuruuden laskemisesta; tullivelka syntyy silloin kun jalostetut tavarat (kaiken lisäksi toissijaiset) luovutetaan vapaaseen liikkeesen tullialueella.

Perusasetuksen 21 artiklan b kohdassa säädetään nimenomaisesti, että jalostetuista tuotteista, jotka on asetettu jalostuksen jälkeen toiseen tullimenettelyyn, peritään tuontitullia, joka määräytyy kyseiseen tullimenettelyyn sovellettavien sääntöjen perusteella. On

siis selvää, että tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistukseen sovellettava tullimaksuja koskeva säännöstö on erilainen: siinä otetaan huomioon tuotteeseen kohdistettu toimenpide, tästä toimenpiteestä aiheutuneet kulut ja erityisesti se seikka, että jalostettu tuote voidaan luokitella eri tuotteeksi kuin se, jolle lupa myönnettiin. Tässä tapauksessa näiden kahden säännöksen analoginen soveltaminen johtaa täysin väärään tulokseen.

14. Jos kuitenkin katsottaisiin, että tällainen analoginen tulkinta olisi perusteltu, olisi määräystä jälleenvietyjen jalostettujen tavaroiden ja sellaisten tavaroiden, joita ei viedä maasta, välisestä suhteesta sovellettava kaikkiin jalostuksen päättäviin menettelyihin paitsi jälleenvientiin. Ei olisi mitään syytä soveltaa sitä ainoastaan sellaiseen päättämismenettelyyn, jossa toissijaiset jalostetut tuotteet asetetaan tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistusmenettelyyn.

Lisäksi, jos oletettaisiin, että tällainen analoginen tulkinta olisi perusteltu, olisi tulkinta sekä sallittu että välttämätön, koska se olisi tarpeen yhteisön säännöstön oikealle toimimiselle. Mielestäni on selvää, että jos tämä olisi ollut yhteisön lainsäätäjän tarkoitus, olisi asiasta säädetty nimenomainen säännös sen sijaan, että nimenomainen velvollisuus

suhteellisesta rajoituksesta on säädetty koskemaan vain niitä tapauksia, joissa toissijaiset jalostetut tuotteet luovutetaan vapaaseen liikkeeseen.

katsoo, että nimenomaisesti vaaditut taloudelliset edellytykset eivät täyty.

15. Lopuksi totean, ettei sillä seikalla ole merkitystä, että tulliviranomainen voi kieltäytyä myöntämästä luvan aina kun se

Ei voida perustellusti katsoa, että lupa voitaisiin evätä vain sillä perusteella, että taloudellinen toimija on valinnut määrätyn päättämismenettelyn sisäiselle jalostusmenettelylle, kun tämä valinnanvapaus on nimenomaisesti myönnetty perusasetuksessa.

16. Edellä olevien näkökohtien perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaisi Bundesfinanzhofille seuraavasti:

”Sisäisestä jalostusmenettelystä 16 päivänä heinäkuuta 1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1999/85 18 artiklan 2 kohdan d alakohtaa ja 18 artiklan 3 kohtaa on tulkittava siten, että on näiden säännösten vastaista liittää määrällisiä rajoituksia lupaan päättää sisäinen jalostusmenettely asettamalla toissijaiset jalostetut tuotteet tullivalvonnassa tapahtuvaan valmistusmenettelyyn.”